

הבלש שמואלי חוקר / מאת עפרה בן-עמי

הבלש שמואלי הסתכל על החולצה שהגיש לו עוזרו, מייק. קולו של שמואלי רעם: "מה זה עושה פה?". מייק התנשם בכבודות, כפי שעשה מאז שנכנס בריצה אל החדר. "זאת החולצה של החשוד. היא נקרעה לו כשברח דרך החלון. אני חשבתי..."

"אתה חשבת! ואני מוקף אידיוטים!" עיניו של שמואלי ירו ברקים, ומייק הרגיש שהוא הולך ומתכווץ לנקודה קטנה בחלל החדר. "אתה חוזר אל זירת הפשע עם החולצה, ותגיד תודה שאתה עושה את זה בליווי שלי!"

מייק מיהר לרוץ בעקבות שמואלי, שכבר ירד במדרגות, ופתח בפניו את דלת המכונית. כשהגיעו לבית מס' 13 ברחוב רקפת, נראה המקום שקט מאוד. "עכשיו שנינו מטפסים על הגדר בשקט מוחלט", אמר שמואלי בכעס. "ואתה הולך אל החלון ותולה בחזרה את החולצה. אני מחפה עליך מסביב. לא נזוז מכאן, עד שהחשוד יחזור. הוא ייפול ישר לידיים שלי!"

בתוך הבית הייתה גברת צליל עסוקה בהכנת משחק לנכדיה. גברת צליל הייתה מתכנתת מחשבים, וכעת בנתה משחק מחשב משעשע במיוחד, שנקרא "שוטרים וגנבים".

מייק התכופף בין השיחים וזחל לעבר חלון המטבח. עוד כמה צעדים הוא יגיע אל החלון, והחולצה תחזור אל זירת הפשע. ואז הוא יצטרף אל שמואלי, ושניהם יבלו את שעות אחר הצהריים בציפייה לגנב. מייק התרומם ונעמד ליד החלון, אבל כאשר רצה להניח את החולצה, נסגר החלון על היד שלו. צעקת כאב נפלטה מפיו של מייק. הוא הרים את מבטו ופגש את עיניה החדות של גברת צליל.

"שמואלי, חביבי!" קראה גברת צליל אל הבלש שהגיח מאחורי מייק. "אמרתי לך שאתה צריך להיזהר בבחירת העוזרים שלך!" אמרה גברת צליל בחיוך. "אבל איך ידעת?" שאל שמואלי. "פשוט מאוד," הסבירה גברת צליל בחיוך. "כשראיתי את הגנב בורח דרך החלון, הוא לבש חולצה אחרת לגמרי, וכך הבנתי שהחולצה הקרועה נועדה רק להטעות אותך."

הבלש שמואלי חוקר / מאת עפרה בן-עמי

הבלש שמואלי הסתכל על החולצה שהגיש לו עוזרו, מייק. קולו של שמואלי רעם: "מה זה עושה פה?". מייק התנשם בכבדות, כפי שעשה מאז שנכנס בריצה אל החדר. "זאת החולצה של החשוד. היא נקרעה לו כשברח דרך החלון. אני חשבתי..."

"אתה חשבת! ואני מוקף אידייטים!" עיניו של שמואלי ירו בךקים, ומייק הרגיש שהוא הולך ומתכווץ לנקודה קטנה בחלל החדר. "אתה חוזר אל זירת הפשע עם החולצה, ותגיד תודה שאתה עושה את זה בליווי שלי!"

מייק מיהר לרוץ בעקבות שמואלי, שכבר ירד במדרגות, ופתח בפניו את דלת המכונית. כשהגיעו לבית מס' 13 ברחוב רַקֶּפֶת, נראָה המקום שקט מאוד. "עכשיו שנינו מטפסים על הגדר בשקט מוחלט", אמר שמואלי בכעס. "ואתה הולך אל החלון ותולה בחזרה את החולצה. אני מחפֶּה עליך מסביב. לא נזוז מכאן, עד שהחשוד יחזור. הוא ייפול ישר לידיים שלי!"

בתוך הבית הייתה גִּבְרֶת צָלִיל עסוקה בהכנת משחק לנִכְדִיָּה. גברת צליל הייתה מְתַכְנֶתת מְחֻשָּׁבִים, וכעת בְּנֶתָה מְשַׁחֵק מְחֻשָּׁב במיוחד, שנקרא "שוטרים וגנבים".

מייק התכופף בין השיחים וזחל לעבר חלון המטבח. עוד כמה צעדים הוא יגיע אל החלון, והחולצה תחזור אל זירת הפשע. ואז הוא יצטרף אל שמואלי, ושניהם יבלו את שעות אחר הצהריים בצִיפִיָּה לגנב. מייק התרומם ונעמד ליד החלון, אבל כאשר רצה להניח את החולצה, נסגר החלון על היד שלו. צעקת כאב נִפְלְטָה מפיו של מייק. הוא הרים את מבטו ופגש את עיניה החדות של גברת צליל.

"שמואלי, חֲבִיבִי!" קראה גברת צליל אל הבלש שהִגִּיחַ מאחורי מייק. "אמרתי לך שאתה צריך להיזהר בבחירת העוזרים שלך!" אמרה גברת צליל בחיוך. "אבל איך יִדְעָתָּ?" שאל שמואלי. "פשוט מאוד, הספירה גברת צליל בחיוך. "כשראיתי את הגנב בורח דרך החלון, הוא לבש חולצה אחרת לגמרי, וכך הבנתי שהחולצה הקרועה נועֶדָה רק לְהִטְעוֹת אותך."